

Του Βίκτωρα Ισαάκ Ελιέζερ

«Ο ήχος των 1.000 μουσικών που έπαιξαν στην Καισάρεια, στο Homeland Concert το τραγούδι Ha Baita (στο σπίτι), λίγο πριν τα Χριστούγεννα του 2023 είναι συνέχεια μέσα μου. Λίγο πριν την Πρωτοχρονιά, ένα βράδυ το ανακοίνωσα στην οικογένεια. Θέλω να πάω στο Ισραήλ, να δω με τα μάτια μου και να ακούσω με τα αυτιά μου το τι συμβαίνει εκεί. Θέλω για λίγες μέρες να εργαστώ εθελοντικά οπουδήποτε, αρκεί να βοηθήσω».

Με αυτά τα λόγια ξεκινάει την αφήγησή της η Αλίκη Κοέν - Μωυσή σε ένα βιβλίο αφιερωμένο σε ένα «σιωνιστή και παραδοσιακό Εβραίο που δυστυχώς δεν αξιώθηκε να επισκεφτεί τη Γη των προγόνων μας», στον πατέρα της Μωυσή Σ. Κοέν. Και στο βιβλίο αυτό που εξέδωσε, με τίτλο **«Οι παπαρούνες θ' ανθίζουν πάντα στο Ρεΐμ»**, καταγράφει σκέψεις, συναισθήματα, εικόνες, συνομιλίες και βιώματα δύο δικών της προσωπικών οδοιπορικών στο Ισραήλ μετά την 7η Οκτωβρίου 2023.

Από την «Πλατεία των Ομήρων» στα «κέντρα αποκατάστασης» και μετά στους αγρούς για το μάζεμα της φράουλας και στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την επιστροφή των ομήρων. Από τη συνοριακή ζώνη με τη Λωρίδα της Γάζας, στις πόλεις και τα κιμπούτς που δέχθηκαν τις βάρβαρες επιθέσεις των τρομοκρατών της Χαμάς, στην καρδιά του Ισραήλ, εκεί που οι άνθρωποι προσπαθούν να ανασυγκροτήσουν τη ζωή τους και να επανέλθουν στην κανονικότητα.

Το βιβλίο κλείνει με «τη φράση που έγραψε η Μία Σεν στο τατουάζ της που έχει γίνει σύνθημα στο Ισραήλ και που εκφράζει την άβυστη ελπίδα και την ανθεκτικότητα (resilience) του Λαού μας - στο Ισραήλ και στη Διασπορά: "We will dance again"-θα χορέψουμε και πάλι». Και τέλος η Αλίκη Κοέν - Μωυσή διατυπώνει «τη βεβαιότητα ότι οι παπαρούνες θ' ανθίζουν ξανά στο Ρεΐμ», στο Κιμπούτς που έγινε το μεγάλο πάρτι Nona και όπου το ξημέρωμα της 7ης Οκτωβρίου σφαγιάστηκαν εκατοντάδες νέοι άνθρωποι επειδή τραγουδούσαν για την ειρήνη...